

ROMÂNIA

TRIBUNALUL TIMIȘ

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 28 Noiembrie 2024

Completul constituit din:

PREȘEDINTE ..

Grefier ..

Pe rol se află complinirea lipsurilor încheierii pronunțate în data de 02.10.2024 privind sesizarea Î.C.C.J. în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în cauza formulată de reclamantul .. în contradictoriu cu pârâții ..., ... și ..., având ca obiect litigiu privind funcționarii publici.

T R I B U N A L U L

Observând adresa formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 2426/1/2024 precum și conținutul încheierii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în acest dosar în data de 02.10.2024, tribunalul constată că a omis să facă mențiunile obligatorii în procedura reglementată de O.U.G. nr. 62/2024 și de art. 319 din Codul de procedura civilă motiv pentru care va completa încheierea în discuție, urmând ca partea dedicată considerentelor actului să aibă următorul conținut:

„Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Instanța reține că potrivit art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024: „Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Potrivit art. 4 din aceeași ordonanță, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Potrivit preambulului O.U.G. nr. 62/2024, actul normativ s-a adoptat raportat la „necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare - care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice -, care își răsfrânge beneficiile atât pe planul înfăptuirii justiției în mod egal și al asigurării egalității în fața legii, cât și asupra raporturilor socio-economice (...) în considerarea rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, consacrat prin art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată, de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești, (...) constatându-se existența unui fenomen generalizat și cu tendințe de permanentizare de practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează procese privitoare la

stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, precum și litigii referitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal, având în atenție necesitatea identificării unor remedii procedurale eficiente care să asigure îndeplinirea dezideratului unei practici judiciare unitare în materia supusă reglementării, dar, în același timp, să nu împietzeze asupra bunei funcționări a întregului sistem judiciar.”

În aceste condiții, deși dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, instanța apreciază că în concepția O.U.G. nr. 62/2024 condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, sunt diferite de cele prevăzute de art. 519 C.pr.civ.

Astfel, instanța apreciază că singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului: „completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac (...) va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Instanța opinează că nu se mai impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 C.pr.civ., întrucât din preambulul O.U.G. nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice. Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analizarea chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

În fine, lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, instanța nu a identificat nicio hotărâre privind exact chestiunile de drept care fac obiectul prezentei cauze.

II. Expunerea succintă a cauzei:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș la data de 03.04.2024, reclamantul ... în contradictoriu cu pârâții ..., ... și ... a solicitat instanței să dispună următoarele:

1.Obligarea pârâților la plata către reclamanți a sumelor constând în sporul neacordat, în procent de 100% aplicat la salariul de bază, aferent muncii prestate în zilele de repaus săptămânal și de sărbători legale, pentru ultimii trei (3) ani de zile anteriori introducerii cererii de chemare în judecată;

2.Obligarea pârâților la actualizarea sumelor cu rata de inflație și cu dobânda legală penalizatoare aplicată la suma solicitată, de la data scadenței fiecărui drept salarial până la momentul plății efective a sumelor cuvenite;

3.Obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată;

Reclamanții au invocat faptul că sunt funcționari publici cu statut special, desfășurându-și activitatea în baza OUG 10/2004 privind Statutul personalului vamal și au subliniat că, până la data de 11 decembrie 2021, activitatea vamală era exercitată prin ... (...) și structurile subordonate. Ulterior, prin Legea 268/2021, ...a fost înființată ca organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, subordonată Ministerului Finanțelor. Conform acestei legi,

Autoritatea a preluat activitatea, personalul și patrimoniul structurilor vamale prin protocoale de predare-preluare.

Potrivit dispozițiilor art. 6, alin. 3) din Legea 86/2006 privind Codul Vamal, salarizarea, precum și drepturile și îndatoririle personalului vamal sunt cele prevăzute de lege pentru funcționarii publici și de Statutul personalului vamal.

Astfel, conform art. 1 din OUG 10/2004 privind Statutul personalului Vamal Prevederile prezentului statut se aplică personalului vamal din cadrul Autorității Naționale a Vămirilor și reglementează: drepturile și îndatoririle specifice personalului vamal și unele sporuri specifice la salariul de bază de care acesta beneficiază.

Reclamanții au susținut că, deși art. 12 alin. 5 din OUG 10/2004 prevede acordarea unui spor de 100% din salariul de bază pentru munca prestată în zilele de repaus săptămânal sau de sărbători legale, acest drept nu le-a fost acordat. Aceasta situație s-a menținut atât în perioada în care activitatea vamală era gestionată de ..., cât și după înființarea Autorității Vamale Române.

Reclamanții au subliniat că raportul lor de serviciu, deși diferit de un contract individual de muncă, este similar acestuia prin natura juridică, drepturile și obligațiile incluse.

Au susținut că normele care le reglementează activitatea se completează cu cele ale dreptului muncii, conform prevederilor art. 34 alin. 2 din OUG 10/2004, respectiv ale Legii nr. 153/2017. În acest sens, au făcut referire la prevederile art. 142 alin. 2 din Codul Muncii, care stabilesc că munca prestată în zilele de sărbătoare legală trebuie remunerată cu un spor de minimum 100%.

Reclamanții au susținut, de asemenea, că dispozițiile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici (preluate ulterior de OG 57/2019) și ale Codului Muncii întăresc dreptul funcționarilor publici de a fi remunerați corespunzător pentru munca prestată, inclusiv pentru situații similare muncii în zilele de repaus săptămânal și sărbători legale. Ei au subliniat că munca lor, desfășurată adesea în condiții de continuitate și în schimburi de 12 ore, este esențială pentru asigurarea activității vamale, astfel că sporul de 100% prevăzut de lege le este pe deplin justificat.

Au invocat dispozițiile art. 142, alin. 2) din Codul Muncii, conform cărora în cazul în care, din motive justificate, nu se acordă zile libere, salariații beneficiază, pentru munca prestată în zilele de sărbătoare legală, de un spor la salariul de bază ce nu poate fi mai mic de 100% din salariul de bază corespunzător muncii prestate în programul normal de lucru.

Reclamanții au solicitat instanței de judecată să constate neregularitățile în modalitatea de calcul a drepturilor salariale, raportându-se la situația concretă a activității lor din cadrul ..., pentru luna martie 2024.

Au invocat faptul că munca desfășurată în zilele de repaus săptămânal nu este remunerată corespunzător, ceea ce contravine dispozițiilor legale în materie. În susținerea afirmațiilor lor, au prezentat exemple concrete: reclamanta ..., care în luna martie 2024 a lucrat 180 de ore, fiind programată 15 ture a câte 12 ore fiecare, a arătat că patru dintre aceste ture s-au desfășurat în zile de repaus săptămânal, respectiv 9 martie, 16 și 17 martie și 24 martie. Similar, reclamanta ..., care a lucrat în aceeași lună 168 de ore, repartizate în 14 ture a câte 12 ore, a precizat că patru dintre ture s-au desfășurat în zile de repaus săptămânal, respectiv 3 martie, 10 martie, 23 martie și 30 martie.

Reclamanții au susținut că, în calculul drepturilor salariale, angajatorul a considerat toate orele lucrate ca fiind desfășurate în zile lucrătoare obișnuite, fără a face distincție între munca prestată în zilele de repaus săptămânal și cea din zilele lucrătoare. Astfel, reclamanta ... a fost salarizată pentru norma de muncă de 168 de ore, iar cele 12 ore suplimentare au fost compensate fără a ține cont de faptul că patru ture au fost efectuate în zilele de repaus săptămânal. În cazul reclamantei ..., aceasta a fost remunerată pentru norma de muncă de 168 de ore, de asemenea fără a se reflecta în calcul faptul că patru ture au fost efectuate în zile de repaus săptămânal.

Reclamanții au invocat jurisprudența recentă, făcând referire la decizia nr. 1632/2021 a Curții de Apel Craiova, potrivit căreia este obligatorie diferențierea între munca prestată în zilele de repaus săptămânal, sărbători legale sau alte zile nelucrătoare, și munca suplimentară. Codul muncii prevede compensații distincte pentru cele două tipuri de muncă. Astfel, munca în zilele de repaus săptămânal sau sărbători legale ar trebui compensată fie prin acordarea timpului liber corespunzător în următoarele 30 de zile, fie, în caz contrar, prin plata unui spor de cel puțin 100% din salariul de

bază. În cazul muncii suplimentare, dacă nu se poate acorda timp liber plătit în următoarele 60 de zile, trebuie oferit un spor de minimum 75%. Reclamanții au subliniat că remunerarea cu aceeași sumă pentru munca prestată în zile de repaus săptămânal, indiferent dacă aceasta este în programul normal de lucru sau în regim de muncă suplimentară, contravine acestor dispoziții.

În susținerea cererii lor, reclamanții au invocat prevederile Legii nr. 153/2017, ale art. 12, alin. (5) din OUG nr. 10/2004, precum și alte dispoziții legale menționate.

Pârâta ... a solicitat respingerea acțiunii formulate de reclamanți, considerând-o neîntemeiată, și a susținut că drepturile salariale ale acestora au fost calculate și acordate în conformitate cu reglementările legale aplicabile.

Pârâta a invocat faptul că personalul vamal este salarizat în baza dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează în mod expres modul de compensare a muncii suplimentare și a muncii prestate în zile de repaus săptămânal și de sărbători legale.

Pârâta a invocat prevederile art. 21 din Legea-cadru nr. 153/2017 și a susținut că aceste reglementări au fost modificate succesiv prin acte normative ulterioare, care au impus reguli derogatorii pentru compensarea muncii suplimentare. Astfel, conform art. 35 alin. (1) din OUG nr. 114/2018, art. II alin. (1) din OUG nr. 130/2021, art. II alin. (1) din OUG nr. 168/2022 și art. III alin. (1) din OUG nr. 115/2023, pentru perioadele respective, munca suplimentară efectuată de personalul din sectorul bugetar, inclusiv cea desfășurată în zile de repaus săptămânal și sărbători legale, a fost compensată exclusiv prin acordarea de timp liber corespunzător. Pârâta a subliniat că, în anul 2024, conform OUG nr. 115/2023, aceste dispoziții continuă să se aplice, stabilind în mod clar că plata sporurilor pentru munca suplimentară nu este permisă, fiind înlocuită de compensarea prin timp liber.

În concluzie, pârâta a susținut că toate drepturile salariale ale reclamanților au fost acordate în strictă conformitate cu legislația aplicabilă și că solicitările acestora nu pot fi admise, având în vedere reglementările legale în vigoare.

Pârâtul, ..., în calitate de ..., a solicitat instanței respingerea acțiunii formulate împotriva sa, invocând în principal excepția lipsei calității procesuale pasive și, în subsidiar, respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Pârâtul a susținut că, potrivit art. 32 și art. 36 din Codul de procedură civilă, una dintre condițiile cumulative pentru exercitarea unei acțiuni civile este existența calității procesuale.

Pârâtul a argumentat că reclamantul are obligația de a demonstra calitatea procesuală pasivă a pârâtului indicat, prin prezentarea pretențiilor concrete și a împrejurărilor de fapt și de drept care justifică introducerea cererii împotriva acestuia. În acest sens, pârâtul a susținut că, în cererea introductivă, deși a fost menționat în calitate de pârât, nu sunt formulate pretenții concrete împotriva sa. Pe baza acestui motiv, a solicitat admiterea excepției și respingerea acțiunii ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Pe fondul cauzei, pârâtul a susținut că este de acord cu apărările formulate de ... și a reiterat solicitarea de respingere a acțiunii ca neîntemeiată.

A invocat dispozițiile art. 205 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Legea nr. 268/2021, HG nr. 237/2022, Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, OUG nr. 114/2018, OUG nr. 130/2021, OUG nr. 168/2022, OUG nr. 115/2023, precum și de alte prevederi legale invocate în întâmpinare.

Pârâta ... a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

A solicitat admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive pentru perioada anterioară datei de 01.04.2022. Pârâta a invocat faptul că, în conformitate cu Legea nr. 268/09.11.2021, ...a fost înființată ca organ de specialitate al administrației publice centrale în domeniul vamal, având personalitate juridică și fiind subordonată Ministerului Finanțelor. Această reorganizare s-a realizat prin divizarea parțială a ... (...), prin preluarea ..., direcțiilor regionale vamale și birourilor vamale, pe baza unui protocol de predare-preluare încheiat între ... și Protocolul a fost încheiat în

conformitate cu dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 268/2021, iar personalul a fost preluat efectiv începând cu data de 01.04.2022.

Pârâta a susținut că, până la această dată, reclamanții se aflau în subordinea ..., instituție publică cu personalitate juridică, subordonată ..., conform prevederilor HG nr. 520/2013.

Pârâta a afirmat că actele emise înainte de această dată, inclusiv deciziile de numire în funcție ale reclamanților, au fost emise de Astfel, pârâta a concluzionat că această instituție este cea care are calitate procesuală pasivă pentru perioada anterioară datei de 01.04.2022.

Pe fondul cauzei, pârâta a susținut că reclamanții au fost preluați de ..începând cu data de 01.04.2022 și că, în cadrul acesteia, aceștia ocupă funcții publice de execuție, desfășurând activități în birourile vamale de frontieră subordonate

Pârâta a invocat faptul că pretențiile reclamanților privind plata unui spor de 100% pentru munca prestată în zilele de repaus săptămânal și sărbători legale nu sunt întemeiate, întrucât salarizarea funcționarilor publici este reglementată prin Legea nr. 153/2017, care prevede, la art. 21, că munca suplimentară se compensează cu timp liber corespunzător.

De asemenea, pârâta a invocat prevederile derogatorii stabilite prin OUG nr. 114/28.12.2018, OUG nr. 130/17.12.2021 și OUG nr. 168/08.12.2022, potrivit cărora, în anii în care aceste acte normative au fost în vigoare, munca suplimentară a fost compensată exclusiv cu timp liber corespunzător, fără acordarea unui spor salarial. Pârâta a subliniat că plata unui spor de 100% pentru munca suplimentară este condiționată de imposibilitatea compensării prin timp liber și de aprobarea scrisă a orelor suplimentare de către superiorul ierarhic, în limitele stabilite de lege, respectiv 360 de ore anual.

Pârâta a invocat faptul că dispozițiile art. 142 alin. (2) din Codul muncii, pe care reclamanții le-au utilizat ca temei al cererii lor, nu sunt aplicabile în acest caz, având în vedere prevederile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 53/2003, care stipulează că acest cod se aplică raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale doar în măsura în care acestea nu conțin dispoziții derogatorii. Pârâta a susținut că în speță sunt incidente prevederile Legii-cadru nr. 153/2017, împreună cu derogările ulterioare prevăzute în acte normative subsecvente. Potrivit acestor reglementări specifice, munca prestată în zilele de repaus săptămânal, sărbători legale sau alte zile nelucrătoare conform legislației în vigoare este compensată exclusiv prin timp liber corespunzător.

De asemenea, pârâta a subliniat că reclamanții își desfășoară activitatea în schimburi, în conformitate cu reglementările legale și cu programul de lucru stabilit prin ordin al Autorității Vamale Române, ceea ce determină caracterul vădit neîntemeiat al pretențiilor acestora. În ceea ce privește cererea reclamanților privind plata unor sume reprezentând sporuri salariale, actualizate cu indicii de inflație și dobânda legală, pârâta a argumentat că aceste solicitări sunt nelegale și neîntemeiate, deoarece drepturile salariale ale reclamanților au fost calculate și achitate conform legislației în vigoare. Prin urmare, solicitările privind actualizarea acestor sume și aplicarea dobânzii legale ar fi lipsite de obiect.

Pârâta a invocat prevederile art. 14 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, care stipulează că nicio cheltuială nu poate fi înscrisă în buget și nici angajată fără o bază legală corespunzătoare. Totodată, aceasta a făcut referire la art. 29 alin. (3) din aceeași lege, potrivit căruia cheltuielile prevăzute în buget au o destinație precisă și limitată, precum și la art. 47, care interzice utilizarea creditelor bugetare aprobate pentru un capitol în finanțarea altui capitol. Pârâta a susținut că plata dobânzii legale și a sumelor actualizate cu rata inflației poate fi efectuată doar prin intervenția legiuitorului și că, în lipsa unei reglementări specifice, nu dispune de surse de finanțare pentru astfel de plăți. A mai subliniat că solicitarea actualizării cu indicii de inflație ar putea constitui o constrângere nejustificată asupra debitorului și ar conduce la o îmbogățire fără temei a reclamanților.

Reclamantul Sindicatul ... a depus note de ședință prin care a solicitat respingerea apărărilor formulate de către pârâți.

Referitor la calitatea procesuală pasivă a Președintelui AVR, reclamanții au invocat prevederile art. 2 din Legea nr. 268/2021, care stabilesc că Președintele Autorității conduce

instituția, având calitatea de ordonator terțiar de credite, reprezentând autoritatea în raporturile cu terții, emitând ordine și instrucțiuni și aprobând statul de funcții.

De asemenea, au făcut referire la art. 8 din HG nr. 237/2022, care subliniază că Președintele răspunde pentru întreaga activitate a instituției și emite acte normative și individuale în aplicarea reglementărilor vamale și fiscale.

Reclamanții au susținut că potrivit art. 36 din Codul de procedură civilă calitatea procesuală pasivă se determină prin identitatea dintre persoana pârâtului și subiectul pasiv al raportului juridic dedus judecății. Astfel, Președintele AVR, fiind responsabil pentru emiterea actelor administrative privind drepturile salariale ale funcționarilor publici, are calitate procesuală pasivă. Au invocat jurisprudența relevantă, incluzând decizii definitive pronunțate de instanțe precum Tribunalul Bihor și Tribunalul Arad, care au reținut că Președintele AVR are această calitate procesuală în litigii similare.

În ceea ce privește calitatea procesuală pasivă a ..., reclamanții au susținut că această instituție s-a subrogat în drepturile și obligațiile ... (...), în conformitate cu Legea nr. 268/2021, art. 6 alin. 3. În acest sens, au arătat că Autoritatea a devenit funcțională prin HG nr. 237/2022, intrată în vigoare la 18.02.2022, iar pretențiile deduse judecății, chiar dacă includ drepturi salariale anterioare datei de funcționalitate a AVR, rămân în sarcina acesteia. Ei au invocat prevederile legale care stipulează că litigiile legate de activitatea și personalul preluat de AVR se transferă în competența acesteia, indiferent de faza procesuală.

Reclamanții au subliniat că protocolul de predare-preluare dintre ... și AVR, prevăzut de art. 9 alin. 1 din Legea nr. 268/2021, a fost finalizat în termenul legal de 60 de zile de la intrarea în vigoare a HG nr. 237/2022, iar acesta nu influențează calitatea procesuală pasivă a AVR. De asemenea, au susținut că Autoritatea este responsabilă pentru plata sporurilor salariale solicitate, întrucât aceste obligații revin în mod direct entității care a preluat personalul și litigiile corespunzătoare.

Astfel, reclamanții au solicitat respingerea excepțiilor lipsei calității procesuale pasive invocate de pârâți și admiterea cererii, considerând că există temeiuri legale și jurisprudențiale solide care susțin poziția lor.

Pe fondul cauzei, reclamanții au susținut că, deși prevederile legale aplicabile stipulează că munca prestată în zilele de sărbători legale sau de repaus săptămânal trebuie compensată cu timp liber corespunzător, aceștia nu au beneficiat niciodată de această compensare pentru orele lucrate în astfel de zile. În aceste condiții, au arătat că apărările entităților pârâte, care invocă această compensare, nu pot fi luate în considerare, deoarece timp liber corespunzător nu a fost acordat în niciun moment, iar în prezent acordarea retroactivă a acestuia este imposibilă.

În sprijinul pretențiilor lor, reclamanții au invocat prevederile art. 6 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal, care reglementează salarizarea și drepturile personalului vamal conform legii pentru funcționarii publici, precum și Statutul personalului vamal. Astfel, potrivit art. 1 din OUG nr. 10/2004 privind Statutul personalului vamal, acest statut reglementează, între altele, drepturile și îndatoririle personalului vamal, inclusiv anumite sporuri specifice aplicabile salariului de bază. De asemenea, au subliniat că art. 12 alin. (5) din același act normativ prevede că munca prestată de personalul vamal în zilele de repaus săptămânal sau sărbători legale, în cadrul schimbului normal de lucru, pentru a asigura continuitatea activității vamale, trebuie remunerată cu un spor de 100% din salariul de bază. În plus, acest spor trebuie aprobat de conducătorul unității, iar munca astfel plătită nu poate fi compensată și cu timp liber corespunzător.

Reclamanții au solicitat instanței să respingă apărările formulate de pârâți și să dispună admiterea cererii așa cum a fost formulată, obligându-i pe pârâți la plata sumelor restante corespunzătoare sporurilor salariale pentru munca prestată în zilele de repaus săptămânal și sărbători legale.

Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemelor de drept:

Părțile nu au prezentat un punct de vedere.

Punctul de vedere al completului de judecată.

Instanța consideră că pentru soluționarea cauzei trebuie avute în vedere dispozițiile Legii nr. 153/2017, lege specială de salarizare a personalului plătit din fonduri publice, anume ale articolului 21, așa cum acesta a fost modificat ulterior adoptării legii în discuție.

Tribunalul constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de OUG nr. 62/2024 privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât prezentul litigiu are ca obiect stabilirea și plata drepturilor salariale și de natură salarială, reclamantii au calitatea de funcționari publici fiind plătiți din fonduri publice, iar asupra chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Față de cele expuse mai sus, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest act normativ, tribunalul va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă munca prestată de personalul vamal, a cărui statut este reglementat de OUG nr. 10/2004, în zilele de repaus săptămânal sau de sărbători legale beneficiază de compensarea instituită de art. 12 alin. 5 din OUG nr. 10/2024, de Codul Muncii sau de compensarea reglementată de Legea nr. 153/2017, cu modificările ulterioare.

În temeiul art. 2 alin. 3 din O.U.G. nr. 62/2024, instanța va dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării privind dezlegarea chestiunii de drept.,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Completează încheierea din data de 02 octombrie 2024, pronunțată în acest dosar, urmând ca partea dedicată considerentelor actului să aibă următorul conținut:

„Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Instanța reține că potrivit art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024: „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Potrivit art. 4 din aceeași ordonanță, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Potrivit preambulului O.U.G. nr. 62/2024, actul normativ s-a adoptat raportat la „necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare - care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice -, care își răsfrânge beneficiile atât pe planul înfăptuirii justiției în mod egal și al asigurării egalității în fața legii, cât și asupra raporturilor socio-economice (...) în considerarea rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, consacrat prin art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată, de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești, (...) constatându-se existența unui fenomen generalizat și cu tendințe de permanentizare de practică

judiciară neunitară la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează procese privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, precum și litigii referitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal, având în atenție necesitatea identificării unor remedii procedurale eficiente care să asigure îndeplinirea dezideratului unei practici judiciare unitare în materia supusă reglementării, dar, în același timp, să nu împietzeze asupra bunei funcționări a întregului sistem judiciar.”

În aceste condiții, deși dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, instanța apreciază că în concepția O.U.G. nr. 62/2024 condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, sunt diferite de cele prevăzute de art. 519 C.pr.civ.

Astfel, instanța apreciază că singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului: „completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac (...) va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Instanța opinează că nu se mai impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 C.pr.civ., întrucât din preambulul O.U.G. nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice. Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analiza chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

În fine, lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, instanța nu a identificat nicio hotărâre privind exact chestiunile de drept care fac obiectul prezentei cauze.

II. Expunerea succintă a cauzei:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș la data de 03.04.2024, reclamantul ... în contradictoriu cu pârâții ..., ... și ... a solicitat instanței să dispună următoarele:

1.Obligarea pârâților la plata către reclamanți a sumelor constând în sporul neacordat, în procent de 100% aplicat la salariul de bază, aferent muncii prestate în zilele de repaus săptămânal și de sărbători legale, pentru ultimii trei (3) ani de zile anteriori introducerii cererii de chemare în judecată;

2.Obligarea pârâților la actualizarea sumelor cu rata de inflație și cu dobânda legală penalizatoare aplicată la suma solicitată, de la data scadenței fiecărui drept salarial până la momentul plății efective a sumelor cuvenite;

3.Obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată;

Reclamanții au invocat faptul că sunt funcționari publici cu statut special, desfășurându-și activitatea în baza OUG 10/2004 privind Statutul personalului vamal și au subliniat că, până la data de 11 decembrie 2021, activitatea vamală era exercitată prin ... (...) și structurile subordonate. Ulterior, prin Legea 268/2021, ...a fost înființată ca organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, subordonată Ministerului Finanțelor. Conform acestei legi,

Autoritatea a preluat activitatea, personalul și patrimoniul structurilor vamale prin protocoale de predare-preluare.

Potrivit dispozițiilor art. 6, alin. 3) din Legea 86/2006 privind Codul Vamal, salarizarea, precum și drepturile și îndatoririle personalului vamal sunt cele prevăzute de lege pentru funcționarii publici și de Statutul personalului vamal.

Astfel, conform art. 1 din OUG 10/2004 privind Statutul personalului Vamal Prevederile prezentului statut se aplică personalului vamal din cadrul Autorității Naționale a Vămile și reglementează: drepturile și îndatoririle specifice personalului vamal și unele sporuri specifice la salariul de bază de care acesta beneficiază.

Reclamantii au susținut că, deși art. 12 alin. 5 din OUG 10/2004 prevede acordarea unui spor de 100% din salariul de bază pentru munca prestată în zilele de repaus săptămânal sau de sărbători legale, acest drept nu le-a fost acordat. Aceasta situație s-a menținut atât în perioada în care activitatea vamală era gestionată de ..., cât și după înființarea Autorității Vamale Române.

Reclamantii au subliniat că raportul lor de serviciu, deși diferit de un contract individual de muncă, este similar acestuia prin natura juridică, drepturile și obligațiile incluse.

Au susținut că normele care le reglementează activitatea se completează cu cele ale dreptului muncii, conform prevederilor art. 34 alin. 2 din OUG 10/2004, respectiv ale Legii nr. 153/2017. În acest sens, au făcut referire la prevederile art. 142 alin. 2 din Codul Muncii, care stabilesc că munca prestată în zilele de sărbătoare legală trebuie remunerată cu un spor de minimum 100%.

Reclamantii au susținut, de asemenea, că dispozițiile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici (preluate ulterior de OG 57/2019) și ale Codului Muncii întăresc dreptul funcționarilor publici de a fi remunerați corespunzător pentru munca prestată, inclusiv pentru situații similare muncii în zilele de repaus săptămânal și sărbători legale. Ei au subliniat că munca lor, desfășurată adesea în condiții de continuitate și în schimburi de 12 ore, este esențială pentru asigurarea activității vamale, astfel că sporul de 100% prevăzut de lege le este pe deplin justificat.

Au invocat dispozițiile art. 142, alin. 2) din Codul Muncii, conform cărora în cazul în care, din motive justificate, nu se acordă zile libere, salariații beneficiază, pentru munca prestată în zilele de sărbătoare legală, de un spor la salariul de bază ce nu poate fi mai mic de 100% din salariul de bază corespunzător muncii prestate în programul normal de lucru.

Reclamantii au solicitat instanței de judecată să constate neregularitățile în modalitatea de calcul a drepturilor salariale, raportându-se la situația concretă a activității lor din cadrul ..., pentru luna martie 2024.

Au invocat faptul că munca desfășurată în zilele de repaus săptămânal nu este remunerată corespunzător, ceea ce contravine dispozițiilor legale în materie. În susținerea afirmațiilor lor, au prezentat exemple concrete: reclamanta ..., care în luna martie 2024 a lucrat 180 de ore, fiind programată 15 ture a câte 12 ore fiecare, a arătat că patru dintre aceste ture s-au desfășurat în zile de repaus săptămânal, respectiv 9 martie, 16 și 17 martie și 24 martie. Similar, reclamanta ..., care a lucrat în aceeași lună 168 de ore, repartizate în 14 ture a câte 12 ore, a precizat că patru dintre ture s-au desfășurat în zile de repaus săptămânal, respectiv 3 martie, 10 martie, 23 martie și 30 martie.

Reclamantii au susținut că, în calculul drepturilor salariale, angajatorul a considerat toate orele lucrate ca fiind desfășurate în zile lucrătoare obișnuite, fără a face distincție între munca prestată în zilele de repaus săptămânal și cea din zilele lucrătoare. Astfel, reclamanta ... a fost salarizată pentru norma de muncă de 168 de ore, iar cele 12 ore suplimentare au fost compensate fără a ține cont de faptul că patru ture au fost efectuate în zilele de repaus săptămânal. În cazul reclamantei ..., aceasta a fost remunerată pentru norma de muncă de 168 de ore, de asemenea fără a se reflecta în calcul faptul că patru ture au fost efectuate în zile de repaus săptămânal.

Reclamantii au invocat jurisprudența recentă, făcând referire la decizia nr. 1632/2021 a Curții de Apel Craiova, potrivit căreia este obligatorie diferențierea între munca prestată în zilele de repaus săptămânal, sărbători legale sau alte zile nelucrătoare, și munca suplimentară. Codul muncii prevede compensații distincte pentru cele două tipuri de muncă. Astfel, munca în zilele de repaus săptămânal sau sărbători legale ar trebui compensată fie prin acordarea timpului liber corespunzător în următoarele 30 de zile, fie, în caz contrar, prin plata unui spor de cel puțin 100% din salariul de

bază. În cazul muncii suplimentare, dacă nu se poate acorda timp liber plătit în următoarele 60 de zile, trebuie oferit un spor de minimum 75%. Reclamanții au subliniat că remunerarea cu aceeași sumă pentru munca prestată în zile de repaus săptămânal, indiferent dacă aceasta este în programul normal de lucru sau în regim de muncă suplimentară, contravine acestor dispoziții.

În susținerea cererii lor, reclamanții au invocat prevederile Legii nr. 153/2017, ale art. 12, alin. (5) din OUG nr. 10/2004, precum și alte dispoziții legale menționate.

Pârâta ... a solicitat respingerea acțiunii formulate de reclamanți, considerând-o neîntemeiată, și a susținut că drepturile salariale ale acestora au fost calculate și acordate în conformitate cu reglementările legale aplicabile.

Pârâta a invocat faptul că personalul vamal este salarizat în baza dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează în mod expres modul de compensare a muncii suplimentare și a muncii prestate în zile de repaus săptămânal și de sărbători legale.

Pârâta a invocat prevederile art. 21 din Legea-cadru nr. 153/2017 și a susținut că aceste reglementări au fost modificate succesiv prin acte normative ulterioare, care au impus reguli derogatorii pentru compensarea muncii suplimentare. Astfel, conform art. 35 alin. (1) din OUG nr. 114/2018, art. II alin. (1) din OUG nr. 130/2021, art. II alin. (1) din OUG nr. 168/2022 și art. III alin. (1) din OUG nr. 115/2023, pentru perioadele respective, munca suplimentară efectuată de personalul din sectorul bugetar, inclusiv cea desfășurată în zile de repaus săptămânal și sărbători legale, a fost compensată exclusiv prin acordarea de timp liber corespunzător. Pârâta a subliniat că, în anul 2024, conform OUG nr. 115/2023, aceste dispoziții continuă să se aplice, stabilind în mod clar că plata sporurilor pentru munca suplimentară nu este permisă, fiind înlocuită de compensarea prin timp liber.

În concluzie, pârâta a susținut că toate drepturile salariale ale reclamanților au fost acordate în strictă conformitate cu legislația aplicabilă și că solicitările acestora nu pot fi admise, având în vedere reglementările legale în vigoare.

Pârâtul, ..., în calitate de ..., a solicitat instanței respingerea acțiunii formulate împotriva sa, invocând în principal excepția lipsei calității procesuale pasive și, în subsidiar, respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Pârâtul a susținut că, potrivit art. 32 și art. 36 din Codul de procedură civilă, una dintre condițiile cumulative pentru exercitarea unei acțiuni civile este existența calității procesuale.

Pârâtul a argumentat că reclamantul are obligația de a demonstra calitatea procesuală pasivă a pârâtului indicat, prin prezentarea pretențiilor concrete și a împrejurărilor de fapt și de drept care justifică introducerea cererii împotriva acestuia. În acest sens, pârâtul a susținut că, în cererea introductivă, deși a fost menționat în calitate de pârât, nu sunt formulate pretenții concrete împotriva sa. Pe baza acestui motiv, a solicitat admiterea excepției și respingerea acțiunii ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Pe fondul cauzei, pârâtul a susținut că este de acord cu apărările formulate de ... și a reiterat solicitarea de respingere a acțiunii ca neîntemeiată.

A invocat dispozițiile art. 205 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Legea nr. 268/2021, HG nr. 237/2022, Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, OUG nr. 114/2018, OUG nr. 130/2021, OUG nr. 168/2022, OUG nr. 115/2023, precum și de alte prevederi legale invocate în întâmpinare.

Pârâta ... a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

A solicitat admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive pentru perioada anterioară datei de 01.04.2022. Pârâta a invocat faptul că, în conformitate cu Legea nr. 268/09.11.2021, ...a fost înființată ca organ de specialitate al administrației publice centrale în domeniul vamal, având personalitate juridică și fiind subordonată Ministerului Finanțelor. Această reorganizare s-a realizat prin divizarea parțială a ... (...), prin preluarea ..., direcțiilor regionale vamale și birourilor vamale, pe baza unui protocol de predare-preluare încheiat între ... și Protocolul a fost încheiat în

conformitate cu dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 268/2021, iar personalul a fost preluat efectiv începând cu data de 01.04.2022.

Pârâta a susținut că, până la această dată, reclamanții se aflau în subordinea ..., instituție publică cu personalitate juridică, subordonată ..., conform prevederilor HG nr. 520/2013.

Pârâta a afirmat că actele emise înainte de această dată, inclusiv deciziile de numire în funcție ale reclamanților, au fost emise de Astfel, pârâta a concluzionat că această instituție este cea care are calitate procesuală pasivă pentru perioada anterioară datei de 01.04.2022.

Pe fondul cauzei, pârâta a susținut că reclamanții au fost preluați de ... începând cu data de 01.04.2022 și că, în cadrul acesteia, aceștia ocupă funcții publice de execuție, desfășurând activități în birourile vamale de frontieră subordonate

Pârâta a invocat faptul că pretențiile reclamanților privind plata unui spor de 100% pentru munca prestată în zilele de repaus săptămânal și sărbători legale nu sunt întemeiate, întrucât salarizarea funcționarilor publici este reglementată prin Legea nr. 153/2017, care prevede, la art. 21, că munca suplimentară se compensează cu timp liber corespunzător.

De asemenea, pârâta a invocat prevederile derogatorii stabilite prin OUG nr. 114/28.12.2018, OUG nr. 130/17.12.2021 și OUG nr. 168/08.12.2022, potrivit cărora, în anii în care aceste acte normative au fost în vigoare, munca suplimentară a fost compensată exclusiv cu timp liber corespunzător, fără acordarea unui spor salarial. Pârâta a subliniat că plata unui spor de 100% pentru munca suplimentară este condiționată de imposibilitatea compensării prin timp liber și de aprobarea scrisă a orelor suplimentare de către superiorul ierarhic, în limitele stabilite de lege, respectiv 360 de ore anual.

Pârâta a invocat faptul că dispozițiile art. 142 alin. (2) din Codul muncii, pe care reclamanții le-au utilizat ca temei al cererii lor, nu sunt aplicabile în acest caz, având în vedere prevederile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 53/2003, care stipulează că acest cod se aplică raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale doar în măsura în care acestea nu conțin dispoziții derogatorii. Pârâta a susținut că în speță sunt incidente prevederile Legii-cadru nr. 153/2017, împreună cu derogările ulterioare prevăzute în acte normative subsecvente. Potrivit acestor reglementări specifice, munca prestată în zilele de repaus săptămânal, sărbători legale sau alte zile nelucrătoare conform legislației în vigoare este compensată exclusiv prin timp liber corespunzător.

De asemenea, pârâta a subliniat că reclamanții își desfășoară activitatea în schimburi, în conformitate cu reglementările legale și cu programul de lucru stabilit prin ordin al Autorității Vamale Române, ceea ce determină caracterul vădit neîntemeiat al pretențiilor acestora. În ceea ce privește cererea reclamanților privind plata unor sume reprezentând sporuri salariale, actualizate cu indicii de inflație și dobânda legală, pârâta a argumentat că aceste solicitări sunt nelegale și neîntemeiate, deoarece drepturile salariale ale reclamanților au fost calculate și achitate conform legislației în vigoare. Prin urmare, solicitările privind actualizarea acestor sume și aplicarea dobânzii legale ar fi lipsite de obiect.

Pârâta a invocat prevederile art. 14 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, care stipulează că nicio cheltuială nu poate fi înscrisă în buget și nici angajată fără o bază legală corespunzătoare. Totodată, aceasta a făcut referire la art. 29 alin. (3) din aceeași lege, potrivit căruia cheltuielile prevăzute în buget au o destinație precisă și limitată, precum și la art. 47, care interzice utilizarea creditelor bugetare aprobate pentru un capitol în finanțarea altui capitol. Pârâta a susținut că plata dobânzii legale și a sumelor actualizate cu rata inflației poate fi efectuată doar prin intervenția legiuitorului și că, în lipsa unei reglementări specifice, nu dispune de surse de finanțare pentru astfel de plăți. A mai subliniat că solicitarea actualizării cu indicii de inflație ar putea constitui o constrângere nejustificată asupra debitorului și ar conduce la o îmbogățire fără temei a reclamanților.

Reclamantul Sindicatul ... a depus note de ședință prin care a solicitat respingerea apărărilor formulate de către pârâți.

Referitor la calitatea procesuală pasivă a Președintelui AVR, reclamanții au invocat prevederile art. 2 din Legea nr. 268/2021, care stabilesc că Președintele Autorității conduce

instituția, având calitatea de ordonator terțiar de credite, reprezentând autoritatea în raporturile cu terții, emitând ordine și instrucțiuni și aprobând statul de funcții.

De asemenea, au făcut referire la art. 8 din HG nr. 237/2022, care subliniază că Președintele răspunde pentru întreaga activitate a instituției și emite acte normative și individuale în aplicarea reglementărilor vamale și fiscale.

Reclamanții au susținut că potrivit art. 36 din Codul de procedură civilă calitatea procesuală pasivă se determină prin identitatea dintre persoana pârâtului și subiectul pasiv al raportului juridic dedus judecății. Astfel, Președintele AVR, fiind responsabil pentru emiterea actelor administrative privind drepturile salariale ale funcționarilor publici, are calitate procesuală pasivă. Au invocat jurisprudența relevantă, incluzând decizii definitive pronunțate de instanțe precum Tribunalul Bihor și Tribunalul Arad, care au reținut că Președintele AVR are această calitate procesuală în litigii similare.

În ceea ce privește calitatea procesuală pasivă a ..., reclamanții au susținut că această instituție s-a subrogat în drepturile și obligațiile ... (...), în conformitate cu Legea nr. 268/2021, art. 6 alin. 3. În acest sens, au arătat că Autoritatea a devenit funcțională prin HG nr. 237/2022, intrată în vigoare la 18.02.2022, iar pretențiile deduse judecății, chiar dacă includ drepturi salariale anterioare datei de funcționalitate a AVR, rămân în sarcina acesteia. Ei au invocat prevederile legale care stipulează că litigiile legate de activitatea și personalul preluat de AVR se transferă în competența acesteia, indiferent de faza procesuală.

Reclamanții au subliniat că protocolul de predare-preluare dintre ... și AVR, prevăzut de art. 9 alin. 1 din Legea nr. 268/2021, a fost finalizat în termenul legal de 60 de zile de la intrarea în vigoare a HG nr. 237/2022, iar acesta nu influențează calitatea procesuală pasivă a AVR. De asemenea, au susținut că Autoritatea este responsabilă pentru plata sporurilor salariale solicitate, întrucât aceste obligații revin în mod direct entității care a preluat personalul și litigiile corespunzătoare.

Astfel, reclamanții au solicitat respingerea excepțiilor lipsei calității procesual pasive invocate de pârâți și admiterea cererii, considerând că există temeiuri legale și jurisprudențiale solide care susțin poziția lor.

Pe fondul cauzei, reclamanții au susținut că, deși prevederile legale aplicabile stipulează că munca prestată în zilele de sărbători legale sau de repaus săptămânal trebuie compensată cu timp liber corespunzător, aceștia nu au beneficiat niciodată de această compensare pentru orele lucrate în astfel de zile. În aceste condiții, au arătat că apărările entităților pârâte, care invocă această compensare, nu pot fi luate în considerare, deoarece timp liber corespunzător nu a fost acordat în niciun moment, iar în prezent acordarea retroactivă a acestuia este imposibilă.

În sprijinul pretențiilor lor, reclamanții au invocat prevederile art. 6 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal, care reglementează salarizarea și drepturile personalului vamal conform legii pentru funcționarii publici, precum și Statutul personalului vamal. Astfel, potrivit art. 1 din OUG nr. 10/2004 privind Statutul personalului vamal, acest statut reglementează, între altele, drepturile și îndatoririle personalului vamal, inclusiv anumite sporuri specifice aplicabile salariului de bază. De asemenea, au subliniat că art. 12 alin. (5) din același act normativ prevede că munca prestată de personalul vamal în zilele de repaus săptămânal sau sărbători legale, în cadrul schimbului normal de lucru, pentru a asigura continuitatea activității vamale, trebuie remunerată cu un spor de 100% din salariul de bază. În plus, acest spor trebuie aprobat de conducătorul unității, iar munca astfel plătită nu poate fi compensată și cu timp liber corespunzător.

Reclamanții au solicitat instanței să respingă apărările formulate de pârâți și să dispună admiterea cererii așa cum a fost formulată, obligându-i pe pârâți la plata sumelor restante corespunzătoare sporurilor salariale pentru munca prestată în zilele de repaus săptămânal și sărbători legale.

Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemelor de drept:

Părțile nu au prezentat un punct de vedere.

Punctul de vedere al completului de judecată.

Instanța consideră că pentru soluționarea cauzei trebuie avute în vedere dispozițiile Legii nr. 153/2017, lege specială de salarizare a personalului plătit din fonduri publice, anume ale articolului 21, așa cum acesta a fost modificat ulterior adoptării legii în discuție.

Tribunalul constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de OUG nr. 62/2024 privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât prezentul litigiu are ca obiect stabilirea și plata drepturilor salariale și de natură salarială, reclamanții au calitatea de funcționari publici fiind plătiți din fonduri publice, iar asupra chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Față de cele expuse mai sus, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest act normativ, tribunalul va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă munca prestată de personalul vamal, a cărui statut este reglementat de OUG nr. 10/2004, în zilele de repaus săptămânal sau de sărbători legale beneficiază de compensarea instituită de art. 12 alin. 5 din OUG nr. 10/2024, de Codul Muncii sau de compensarea reglementată de Legea nr. 153/2017, cu modificările ulterioare.

În temeiul art. 2 alin. 3 din O.U.G. nr. 62/2024, instanța va dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării privind dezlegarea chestiunii de drept.,,

Pronunțată în ședință publică azi, 28.11.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin grefa instanței.

PREȘEDINTE

GREFIER

Red..../Tehnored...
– 28.11.2024